

Delon reakcionář

Karel Veliký odhaluje překvapivou skrytou tvář slavného herce

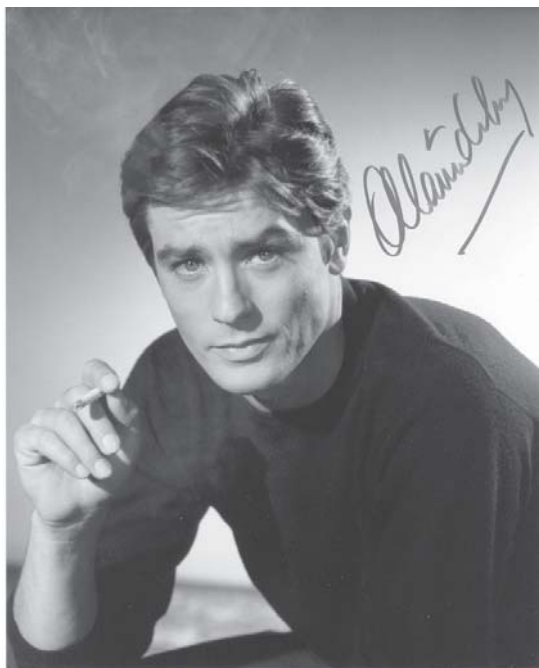
V rolích z posledních let připomíná vlastního „gumáka“. Bulvár ho tu a tam opráší – jako Casanovu před smrtí. Herec, který se líbil také českým ženám, má však i jinou tvář.

Paříž 1952. Francouzská armáda nutně potřebuje nové brance – nestačí doplňovat zámořské posádky. Výše prémie láká: kolem 200 tisíc franků – pro mladíky z chudších poměrů sen. Sedmnáctiletý Delon podepisuje pět let u námořnictva. Po výcviku v Pont-Réan jde do Toulounu, odtamtud rovnou do Indočíny. Dává se přeložit k pozemnímu vojsku. Na místo bojů přichází krátce po Dien-bien-phu: „Moc jsem tam toho neviděl. Probíhaly už jenom menší pouliční boje... Ale i kdybych se dostal doprostřed války, tak by se mi to líbilo. Ten pocit, že se může stát všechno. Připadal jsem si jako muž, měl jsem zbraň...“

Přestože si někdejší vzdorovitý školák a divoký, naprosto neukázněný student, neoblíbil ani vojenskou disciplínu – řadu přestupků korunuje odcizením džípu a ztrátou revolveru, což mu dohromady vynese 105 dní vězení, předčasné propuštění a zabavení demobilizační prémie –, odnáší si nakonec zážitky, dojmy a pocity, které mají rozhodující význam pro jeho další život i filmy: „Musím prostě a jednoduše říci, že moje vojenské období bylo jedním z nejšťastnějších a nejvíce obohacujících v mém životě. Umožnilo mi být vším, co následovalo až do současnosti. Především jsem přestal být samotářem. Naučil jsem se přesnosti a disciplíně, které patří mezi mé klady. Naučil jsem se respektovat velitele, autoritu. Naučil jsem se rvát, bránit se, být mužem, solidaritě, kamarádství, tomu všemu.“ Delon, který se dlouho nemohl zbavit nejistoty v oblasti vzdělání, také vysvětloval: „Mou skutečnou školou se stala armáda. Naučil jsem se kázni, cti, odvaze, úctě, přísnosti a lásce k vlasti... Armáda je páteří země, je její silou a velikostí. Víím, že mnozí na ni nedávají, ale já jsem tam byl velice šťastný. Měl jsem armádu rád. Pevné, přímé, bratrské vztahy. Kdybych po návratu z Indočíny tak bleskově nedebutoval ve filmu, určitě bych se nakonec stal vojákem z povolání. Měl jsem všechny předpoklady k tomu, abych se jednoho dne stal dobrým vojákem a později možná i dobrým velitelem. Zkrátka, vstup do armády měl na mne ohromný vliv. Řídil jsem pak svou filmovou kariéru trochu jako velitel. Pečlivě jsem si vybíral role, třídil a

různě rozhodoval. Rozhodnutí je však rozhodnutí. Když se učiní, má se také dodržet. Když jsem se z Indočíny vrátil, byl jsem už jiný člověk, přestože jsem měl stejnou tvář. Zatímco jiní chodili se svazkem knih v podpaží, já nosil samopal.“

Je jasné, že s tak nesoučasnými názory nelze pro pařížské mediokraty a jejich pohůnky nalézt mnoho pochopení: „...jsou mi jenom k smíchu všichni ti nafoukaní lidé od filmu, kteří by tak rádi byli intelektuály. Nikdy jsem nedostal možnost stát se intelektuálem a nevěřím, že jimi jsou ti lidé, co se pohybují ve francouzském filmovém prostředí. Levicovní intelektuálové mi prostě připadají směšni, podle mne jsou to jenom pseudointelektuálové. Zkrátka, jsou jako všichni ti Francouzi, co pořád dokola jenom mluví, mluví a zase mluví. Tím chtějí prostě zastříť svou neschopnost nebo špatné svědomí. A kromě toho jsou navíc nudní,“ prohlašuje v roce 1979 a pro jistotu dodává: „Ti, co patří ke krajní pravici, jsou samozřejmě právě tak nudní.“ Jean-Marie Le Pen je patrně zábavnější, jinak by mu Delon na jaře 1984 neposkytoval veřejnou podporu při volbách do Evropského parlamentu: „Je to přítel. Svou přímostí je nebezpečný pro vysoké politiky. Říká pěkně nahlas věci, které si hodně lidí jen potichu myslí a které se politikům nelíbí. Svalují na něj všechny hříchy světa, protože jeho výroky jsou občas příliš kategorické nebo příliš divoké, ale je třeba ho chápat... Ve Francii můžete být příslušníkem extrémní levice, aniž by to kohokoliv pohoršovalo. Zatímco patříte-li k extrémní pravici, je to důvod k tomu, aby s vámi jednali jako s fašistou. Jednájí s ním jako s vydědencem... Le Pen je ale se všemi svými nedostatky a kvalitami možná jediný, který dnes myslí nejdříve na zájmy Francie a pak na své vlastní.“ Jean-Marie na oplátku prohlašuje, že Alain Delon by měl figurovat na jeho volební kandidátce do Evropského parlamentu, což herec popírá: „Nikdy jsem nepomyslel, že bych figuroval na jeho seznamu. Aktivní politika není mé povolání... Hlavní je, aby tam byl on a říkal to, co jiní ani nenaznačí. Zasévá dobrá semena plnými hrstmi...“ Volby končí pro vůdce Národní fronty nepopíratelným úspěchem (14 % hlasů), a tak političtí manažeři zanedlouho kontaktují Delona znovu – tentokrát má podpořit Jacquesa Dominatiho, náměstka starosty pařížské radnice, jinak též kmotra jedné z Le Penových dcer.

LIST NÁRODNÍHO SJEDNOCENÍ
„CIZÍ NECHĚME! – SVOJE NEDÁME!“
POLNICE
Komentáře, analýzy, rozhovory a prohlášení.
Vychází jako dvouměsíčník, cena 10 Kč.
Jednotlivá čísla či celoroční předplatné lze objednat
na následující adrese: NSJ, Křivenická 448, 181 00 Praha 8
e-mail redakce: post.bohemia@seznam.cz

Nálepka reakcionáře a šovinisty se ostatně Delona drží již od 60. let: Nepřihlásil se snad do Indočiny jako dobrovolník? Nenechala ho studentská revoluce z roku 1968 ostudně chladným? Neprohlašuje, že ho komunisté děsí a socialisté odpuzují? Nebyl dlouhé roky jeho nejbližším důvěrníkem Jean Cau? Muž, který se nestyděl říkat věty jako: „Který kluk mojí generace by tenkrát (za okupace) alespoň na okamžik nezatoužil být tím mladým esesákem, který stál opřený o tank a mazal si dýkou máslo na pořádný krajíc.“ Když v polovině 70. let Delon tvrdí, že politicky vůbec neuvažuje v pojmech levice a pravice, je pravděpodobné, že z něj mluví právě Cau, příspěvatel *Nouvelle Ecole*.¹ Jindy je podstatně otevřenější: „Jsem zarytý antikomunista, to je všechno... Jakmile člověk něco řekne, dostane hned nálepku. Tak dobrá, jsem fašista, když to chcete slyšet, a s tím se nedá nic dělat.“ O více jak deset let později přiznává: „Mohu vám říci, všichni to vědí, že jsem byl vždy pravicově orientován. Nikdy jsem to nepopíral, ani jsem nepopíral své smýšlení. I když z pravice přecházím do extrémní pravice, chci říci: je to pořád pravice.“

Naposledy se výrazně politicky angažuje ve prospěch bývalého parašutisty, generála Alexandra Lebedě, v němž chtěl vidět ruského de Gaulla: tento veterán z Afghánistánu nicméně v prezidentských volbách v roce 2000 neuspěl. Právě de Gaullovo vlastenectví a zahraniční politika jsou však stálíci Delonových politických názorů, nikoli osobnost „přítele Le Pena“. V 90. letech je to proto Raymond Barre, o němž je Delon přesvědčen, že může gaullistické ideály účinně přenášet do praxe.

Nakolik tyto „akce“ ovlivňují Delonův obraz ve francouzských médiích? O tom se lze dohadovat, faktem je, že od Le Penova vítězného tažení nabíraly útoky na intenzitě. Nejen „občan Delon“ a jeho filmy, i herecké výkony – dříve sotva zpochybňované – jsou nevybíravě kritizovány a vysmívány.

Delonova povaha bývá ostatně líčena rozporuplně. Přítel Paul-Loup Sulitzer mu přiznává tři kladné vlastnosti: odvahu, věrné přátelství a profesionální preciznost: „Není to zbabělec a je-li to zapotřebí, dovede být dost ostrý... jednoho dne jsem viděl, jak mu nadávali v bistru v Saint Tropez. Vyhrnul si rukávy a byl připraven se porvat... vycítil pokrytec-

tví, nebezpečí, nepřátelství... má intuici a zároveň instinkt: jako kočkovitá šelma.“

Styky s podsvětím vynesly herci nejen působivou auru prolínání života s rolemi, ale také nepřijemné aféry v tisku a oplétačky s policií. Ještě v roce 1994 je svědkem u soudu v Nantes v případě Jacquese Laffailea zvaného Carcassone alias Carcasse, bývalého žoldnéře podezřelého z loupežných přepadení a obviněného z nezákonného přechovávání zbraní. Policie se domnívala, že výtěžky mohou zásobovat některé stranické pokladny extrémní pravice. „Odvahu, Carcasse. Myslíme na tebe. Jsi bezva chlap,“ píše Delon, sotva se z novin dozví o zatčení svého někdejšího komparsisty, příslušníka komanda Delta a soukromé armády Roberta Denarda,² svědectví samotné však Laffailovi spíše přitíží...

Dnes žije Delon střídavě v Ženevě a v Douchy u Paříže, kde již notnou dávku let vlastní statek s rozsáhlými pozemky: „To, co teď v mém životě společně s láskou a přátelstvím platí nejvíc, je jistota. A tou je moje vesnice, moje půda, můj dům. Pomalu, ale jistě jsem tam zapouštěl kořeny. Rád se tam vracím, ať se děje cokoli, dobré nebo zlé.“ V kruhu rodiny a na pozemcích v Douchy se zjevně cítí jako patriarcha, který se obklopil koňmi, psy, ale také osobními strážci a rozsáhlou sbírkou zbraní.³ Dny tráví nejraději doma či v lese. Tam se také chce nechat pochovat – ve vlastní kapli, na vlastní půdě. Současnému světu nedůvěřuje, ale doby, kdy pomýšlel na sebevraždu, jsou pryč. V ústraní se vyrovnává s dnešním uctíváním divokého kapitalismu a neváhá podpořit antiamerické nálady: „Vše, co přijde z druhé strany Atlantiku, se v jistých kruzích uctívá jako slovo boží. Sami sebe vhnáme do potupného postavení nějaké koloniální země...“ Když neobvykle silná vichřice vyvrátila z kořenů 400 nejmohutnějších stromů Delonovy aleje, přimělo to herce k prohlášení, z něhož číší jeho nový zájem o politiku vpravdě „planetární“ – ekologii. Na významu jeho osobnosti to ovšem nic podstatného nemění: pro druhou polovinu 20. století navždy ztělesňuje typ, pro který mají tradiční mužné ctnosti (Přátelství–Čest–Odvaha) dosud význam hodný jakékoliv oběti.

1) Jean Cau, spisovatel, držitel Goncourtovy ceny za rok 1964, v 70. letech v úzkém kontaktu s G.R.E.C.E. (Groupement de recherche et d'études pour la civilisation européenne – Grémium pro výzkum a studia evropské civilizace).

2) Denard sehrál před pár lety nepřímou úlohu při zatčení ruského nacionalisty a spisovatele Eduarda Limonova. Byl zadržen Limonovův dopis plukovníku Denardovi, který posloužil jako jeden z „důkazů“: obžaloba Limonova vinila, že chtěl Denarda, vojenského specialistu a instruktora, se kterým se znal z dob svého pobytu v Paříži, získat pro partyzánskou válku v Kazachstánu!

3) Natalie Delonová: „V domě není jediná zásuvka, ve které by nebyly zbraně.“ (1967)

Karel Veliký
píše z Prahy

